

มโนทัศน์ที่คลาดเคลื่อนทางวัฒนธรรมจีนของนักเรียนไทย

The Misconceptions of Chinese Cultural of Thai Students

Shan Weixu¹

ชรินทร์ มั่งคั่ง² และ จารุณี มณีกุล³

มหาวิทยาลัยเชียงใหม่

Shan Weixu¹

Charin Mangkhang² Jarunee Maneekul³

Chiang Mai University, Thailand^{1,2,3}

Corresponding Author, Email: weixu.sshan@gmail.com

บทคัดย่อ

การวิจัยเรื่องมโนทัศน์ที่คลาดเคลื่อนทางวัฒนธรรมจีนของนักเรียนไทย ประกอบด้วยวัตถุประสงค์ 3 ประการ คือ 1) เพื่อศึกษาการรู้วัฒนธรรมจีนของนักเรียนไทย 2) เพื่อศึกษามโนทัศน์ที่คลาดเคลื่อนวัฒนธรรมจีนของนักเรียนไทยและ 3) เพื่อศึกษาแนวทางการจัดการเรียนการสอนทางวัฒนธรรมจีนในโรงเรียนไทย เป็นการวิจัยเชิงสำรวจด้วยการเก็บรวบรวมข้อมูลจากการตอบแบบสอบถาม โดยกลุ่มตัวอย่าง คือ นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 ที่มีความรู้พื้นฐานทางภาษาจีน จำนวน 88 คน วิเคราะห์ข้อมูลด้วยสถิติเชิงพรรณนาผลการวิจัย พบว่า นักเรียนมีการรู้เกี่ยวกับวัฒนธรรมจีนโดยรวมอยู่ในระดับปานกลาง โดยมีการรู้เกี่ยวกับวัฒนธรรมจีนมากที่สุด คือ ด้านอาหารของชาวจีน รองลงมา คือ ด้านมารยาทของชาวจีน สำหรับมโนทัศน์ที่คลาดเคลื่อนทางวัฒนธรรมจีนโดยรวมของนักเรียน พบว่า นักเรียนร้อยละ 80.68 มีมโนทัศน์ที่คลาดเคลื่อนทางวัฒนธรรมจีนอยู่ในระดับสูง นักเรียนร้อยละ 36.1 มีมโนทัศน์ที่ถูกต้องทางวัฒนธรรมจีน นักเรียนร้อยละ 27.0 มีมโนทัศน์ที่คลาดเคลื่อนทางวัฒนธรรมจีน และนักเรียนร้อยละ 29.2 มีมโนทัศน์ที่สับสนทางวัฒนธรรมจีนเพื่อให้เกิดการเรียนรู้และเข้าใจเรื่องวัฒนธรรมจีนได้อย่างลึกซึ้ง นักเรียน

*ได้รับบทความ: 10 กันยายน 2562; แก้ไขบทความ: 29 กันยายน 2562; ตอรับตีพิมพ์: 30 กันยายน 2562

Received: September 10, 2019; Revised: September 29, 2019; Accepted: September 30, 2019

เสนอว่าควรมีการสอดแทรกกิจกรรมระหว่างการเรียนรู้ การดูหนัง สารคดี การพาไปทัศนศึกษาตามสถานที่ท่องเที่ยวต่างๆ ประกอบกับครูควรมีรูปแบบการสอนด้วยการเน้นย้ำให้นักเรียนเกิดความเข้าใจ เพื่อเป็นการป้องกันการเกิดมโนทัศน์คลาดเคลื่อนหรือลดข้อผิดพลาดทางวัฒนธรรมจีนให้น้อยลง

คำสำคัญ: มโนทัศน์ที่คลาดเคลื่อน; วัฒนธรรมจีน; การรู้; นักเรียนไทย

Abstract

This study of the misconceptions of Thai students about Chinese culture was conducted to meet the following three objectives: 1) to study the literacy of Thai students about Chinese culture; 2) to study the misconceptions of Thai students about Chinese culture and 3) to study guidelines for managing Chinese cultural curriculum in Thai schools. The study was a survey with data collection from responses on questionnaires. The sample was composed of 88 Grade 6 students with basic knowledge about the Chinese language. Data was analyzed with descriptive statistics. According to the findings, the students had moderate overall literacy about Chinese culture. The dimension of Chinese culture with the highest literacy by students was Chinese food. This was followed by Chinese etiquette. Overall, the findings revealed that 80.68 percent of the students had high scores for misconceptions about Chinese culture, while 36.1 percent of the study had accurate conceptions, 27 percent of the students had misconceptions and 29.2 percent of the students had lost cultural conceptions about Chinese culture. In order to enable in-depth learning and understanding about Chinese culture. The students proposed that activities should be inserted into lessons such as watching movies, watching documentaries and taking field trips to various tourist sites. Furthermore, teachers should have lesson plans focused on building student understanding in order to prevent or minimize misconceptions about Chinese culture.

Keywords: Misconceptions; Chinese culture; Literacy; Thai students

บทนำ

ประเทศไทยกับประเทศจีนมีความผูกพันกันมาอย่างยาวนาน ย้อนไปตั้งแต่สมัยสุโขทัยที่มีความสัมพันธ์ในระบบบรรณาการ ต่อมาสมัยอยุธยาเริ่มมีพ่อค้าชาวจีนเข้ามาปลูกบ้านเรือนและมาช่วยด้านการค้าสำเภาของไทย สมัยกรุงธนบุรีไทยได้สนับสนุนให้พ่อค้าชาวจีนเข้ามาติดต่อค้าขายและมาประกอบอาชีพในไทยจึงทำให้มีชาวจีนหลั่งไหลเข้ามา

จำนวนมาก (Manomaivibool, 2011 : 540 - 552) ต่อมาในสมัยกรุงรัตนโกสินทร์ชาวจีนอพยพมาเป็นจำนวนมากโดยมีสาเหตุมาจากสงครามกลางเมือง ความยากแค้น และเกิดการคอร์รัปชันในรัฐบาลราชวงศ์ชิงทำให้ชาวจีนเดินทางมุ่งสู่เมืองไทย เพื่อหาเงินส่งกลับไปยังครอบครัว ถึงแม้ว่าชาวจีนจะอพยพมาสร้างชีวิตและสร้างครอบครัวใหม่ แต่ก็ไม่มีสิ่งที่จะนำวัฒนธรรมของตนติดตัวมาด้วย ดังที่ Suksamran (1986 : 8) กล่าวว่า “ชาวจีนเหล่านี้ไม่ได้อพยพมาเฉพาะร่างกายเท่านั้นแต่ยังนำวัฒนธรรมจีนติดตัวมาใช้เป็นแนวในการดำเนินชีวิต”

การอพยพของชาวจีนก่อให้เกิดการแลกเปลี่ยนทางประเพณีและวัฒนธรรม เกิดการผสมผสานทางวัฒนธรรม การกลืนกลาย รวมถึงการปรับเปลี่ยนวิถีชีวิตของทั้งชาวไทยและชาวจีน ทั้งสองวัฒนธรรมมีการผสมผสานจึงกลายเป็นรูปแบบเฉพาะ กล่าวคือไม่ใช่ไทยแท้และไม่ใช่จีนแท้ (Maytheekriengkai, 2016 : 2) และถึงแม้จะอยู่ห่างไกลจากถิ่นที่อยู่เดิม ชาวจีนก็ยังคงยึดมั่นในประเพณีเดิมด้วยการปฏิบัติสืบต่อกันมา ทว่าการเปลี่ยนแปลงของยุคสมัยทำให้ประเพณีและเทศกาลของจีนในไทยเสื่อมลงไปมาก คงเหลือไว้เพียงรูปแบบของการทำพิธีกรรม การจะหาผู้ที่รู้อย่างแท้จริงเป็นสิ่งที่ยาก เพราะบางเรื่องถูกบิดเบือนไปในทางอื่นและสร้างความสับสนให้กับคนรุ่นหลัง (Suwanjinda & Renliang, 2016 : 330)

การเข้ามาของชาวจีนย่อมมีการนำภาษาจีนเข้ามาใช้ด้วยเป็นเรื่องธรรมดา แต่ก็ไม่ได้มีการเรียนการสอนภาษาจีนอย่างเป็นทางการจะลักษณะ จากหลักฐานปรากฏชัดเจนว่าการเรียนการสอนภาษาจีนในไทยกำเนิดขึ้นครั้งแรกใน พ.ศ. 2325 (Chinese Studies Center, 2008 : 12) จนกระทั่งในปี พ.ศ. 2546 ได้มีการดำเนินความร่วมมือในการจัดการศึกษาภาษาจีนให้กับคนไทย โดยการจัดตั้งสำนักงานส่งเสริมการเรียนการสอนภาษาจีนนานาชาติ (HANBAN) ด้วยการจัดตั้งโครงการสถาบันขงจื่อ โครงการพัฒนาครูจีนในไทย เป็นต้น (Wisedjinda & Chitradub, 2018 : 447) ด้วยความที่จีนเป็นประเทศที่มีความสำคัญต่อเศรษฐกิจของไทยอย่างมาก ทางสำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน (สพฐ.) จึงเกิดความตระหนักในสำคัญของการเรียนรู้ภาษาจีนด้วยการส่งเสริมให้จัดการเรียนการสอนภาษาจีน และตั้งเป้าหมายว่าสถานศึกษาต้องทำการเปิดสอนภาษาจีนให้มากขึ้นทุกระดับภายในปี 2555 (Chalermchai, 2010 : 1) โรงเรียนสาธิตมหาวิทยาลัยเชียงใหม่ จังหวัดเชียงใหม่ เป็นโรงเรียนหนึ่งที่มีการกำหนดมาตรฐานการจัดการเรียนการสอนที่สอดคล้องกับหลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐานของ สพฐ. และ ในปี 2555 ได้ทำการเปิดสอนหลักสูตรแผนการเรียนศิลป์ - จีน ในระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย (Office of Chiang Mai

University Demonstration School, 2016 : 1) แต่ทว่าในการสอนภาษาจีนของโรงเรียนไทย มักจะมุ่งเน้นให้นักเรียนมีทักษะฟัง พูด อ่าน และเขียน เพื่อการสื่อสารในชีวิตประจำวัน และเพื่อสอบวัดระดับความรู้ความสามารถทางภาษาจีน (Li, 2013 : 3)

ประเทศไทยมีผู้สืบเชื้อสายจีนอยู่จำนวนมากต่างก็มีความผูกพันและศรัทธาในวัฒนธรรมจีนและประเพณีจีน แต่ยังมีบางกลุ่มที่ไม่เข้าใจวัฒนธรรมและประเพณีอย่างถ่องแท้ว่าแท้จริงแล้วสิ่งเหล่านั้นมีจุดประสงค์อะไรและแฝงไปด้วยอะไรบ้าง เพื่อให้เกิดการเรียนรู้การสอนวัฒนธรรมจีนเป็นไปอย่างมีประสิทธิภาพ ครูจึงจำเป็นต้องทราบว่านักเรียนมีข้อผิดพลาดหรือมีทัศนคติที่คลาดเคลื่อนทางวัฒนธรรมจีนลักษณะใด ผู้วิจัยได้เกิดความตระหนักถึงความสำคัญของปัญหาดังกล่าวจึงสนใจศึกษามโนทัศน์ที่คลาดเคลื่อนวัฒนธรรมจีนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาในประเทศไทย และหวังเป็นอย่างยิ่งว่างานวิจัยนี้จะเป็นประโยชน์ต่อการพัฒนาการเรียนการสอนวัฒนธรรมจีนต่อไป

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

1. เพื่อศึกษาการรู้วัฒนธรรมจีนของนักเรียนไทย
2. เพื่อศึกษามโนทัศน์ที่คลาดเคลื่อนทางวัฒนธรรมจีนของนักเรียนไทย
3. เพื่อศึกษาแนวทางการจัดการเรียนการสอนวัฒนธรรมจีนในโรงเรียนไทย

ขอบเขตการวิจัย

1. **ขอบเขตประชากร** คือ นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนสาธิตมหาวิทยาลัยเชียงใหม่ จังหวัดเชียงใหม่จำนวน 235 คน
2. **ขอบเขตเนื้อหา** เนื้อหาการศึกษาการรู้และมโนทัศน์ที่คลาดเคลื่อนทางวัฒนธรรมจีนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนสาธิตมหาวิทยาลัยเชียงใหม่ จังหวัดเชียงใหม่ เป็นเนื้อหาด้านวัฒนธรรมประกอบด้วย 5 ด้าน ได้แก่ ด้านเทศกาลของชาวจีน ด้านความเชื่อของชาวจีน ด้านอาหารของชาวจีน ด้านมารยาทของชาวจีน และด้านเทพเจ้าของชาวจีน โดยเป็นการเรียนรู้ที่มาจากแหล่งต่างๆ อาทิ การสอนในชั้นเรียน การเรียนการสอนนอกชั้นเรียน หรือจากประสบการณ์ที่สั่งสมมา
3. **ขอบเขตพื้นที่** คือ โรงเรียนสาธิตมหาวิทยาลัยเชียงใหม่ จังหวัดเชียงใหม่

ระเบียบวิธีวิจัย

1. ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง

การกำหนดประชากรในการวิจัยครั้งนี้ คือ นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนสาธิตมหาวิทยาลัยเชียงใหม่ จังหวัดเชียงใหม่ ซึ่งมีนักเรียนจำนวน 235 คน กลุ่มตัวอย่างในการวิจัยครั้งนี้ คือ นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนสาธิตมหาวิทยาลัยเชียงใหม่จังหวัดเชียงใหม่ ที่มีความรู้พื้นฐานทางภาษาจีน จำนวน 88 คน โดยวิธีการเลือกตัวอย่างแบบเจาะจง (Purposive Sampling)

2. เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยใช้แบบสอบถามที่ผู้ศึกษาสร้างขึ้นตามวัตถุประสงค์การวิจัย และจากการศึกษาเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง แบ่งออกเป็น 4 ตอน ดังนี้

ตอนที่ 1 ลักษณะทางประชากรและสังคมของกลุ่มตัวอย่าง จำนวน 3 ข้อ ได้แก่ เพศ อายุ เชื้อสายจีนของครอบครัว

ตอนที่ 2 การรู้วัฒนธรรมจีนของนักเรียนไทย จำนวน 25 ข้อ ประกอบด้วยแบบวัดการรู้วัฒนธรรมจีน 5 ด้าน ประกอบด้วย ด้านเทศกาลของชาวจีน ด้านความเชื่อของชาวจีน ด้านอาหารของชาวจีน ด้านมารยาทของชาวจีน และด้านเทพเจ้าของชาวจีน

ตอนที่ 3 มโนทัศน์ที่คลาดเคลื่อนทางวัฒนธรรมจีนของนักเรียนไทยจำนวน 25 ข้อ ประกอบด้วยการวัดมโนทัศน์ที่คลาดเคลื่อนทางวัฒนธรรม 5 ด้าน ประกอบด้วย ด้านเทศกาลจีน ด้านความเชื่อของชาวจีน ด้านอาหารจีน ด้านมารยาทของชาวจีน และด้านเทพเจ้าของชาวจีน

ตอนที่ 4 แนวทางการจัดการเรียนการสอนวัฒนธรรมจีนในโรงเรียนไทยเป็นคำถามปลายเปิดให้นักเรียนได้แสดงความคิดเห็น

3. การตรวจสอบคุณภาพของเครื่องมือวิจัย

ตอนที่ 1 การทดสอบความเที่ยงตรงของเนื้อหา (validity) ด้วยการความอนุเคราะห์จากผู้เชี่ยวชาญ 3 ท่านในการพิจารณาความเที่ยงตรงของเนื้อหาและความสอดคล้องกับวัตถุประสงค์ของการวิจัย เพื่อให้เครื่องมือวิจัยมีความสมบูรณ์และได้คำถามที่ตรงกับวัตถุประสงค์การวิจัย

ตอนที่ 2 นำแบบสอบถามให้ผู้เชี่ยวชาญ 3 ท่าน ตรวจสอบความเที่ยงตรงของเนื้อหาจากนั้นผู้วิจัยได้นำมาประเมินหาค่าดัชนีความสอดคล้องระหว่างข้อคำถามกับวัตถุประสงค์ (IOC) พบว่า ข้อคำถามทุกข้อเป็นไปตามเกณฑ์ของ IOC ($IOC \geq 0.6$)

ตอนที่ 3 นำเครื่องมือวิจัยที่แก้ไขแล้วทดลองใช้ (try-out) กับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนช่องฟ้าซินเชิงวาฉิมบารุง จังหวัดเชียงใหม่ จำนวน 30 คน แล้วนำมาวิเคราะห์หาความเชื่อมั่น (Reliability) โดยการวิเคราะห์ค่าสัมประสิทธิ์แอลฟาของครอนบาค (Cronbach's Alpha Coefficient) ทั้งนี้จากการทดสอบค่าความเชื่อมั่นได้ค่าสัมประสิทธิ์แอลฟาของครอนบาคเท่ากับ 0.89

4. การเก็บรวบรวมข้อมูล

ขั้นที่ 1 จัดทำหนังสือจากบัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยเชียงใหม่ ไปยังผู้อำนวยการโรงเรียน เพื่อขอความอนุเคราะห์ในการเก็บรวบรวมข้อมูล และติดกับทางโรงเรียนเพื่อนัดวันและเวลาในการเข้าไปเก็บข้อมูล

ขั้นที่ 2 ดำเนินการเก็บข้อมูลโดยการแจกแบบสอบถามให้แก่กลุ่มตัวอย่าง พร้อมทั้งอธิบายให้ทราบถึงวัตถุประสงค์ของการทำวิจัย วิธีการดำเนินการวิจัย การพิทักษ์สิทธิ์ของกลุ่มตัวอย่าง และการเก็บความลับของข้อมูลโดยไม่มีการเปิดเผยชื่อในผลของการทำวิจัย

ขั้นที่ 3 เมื่อตอบแบบสอบถามครบถ้วนแล้วให้กลุ่มตัวอย่างส่งแบบสอบถามกลับคืนโดยผู้วิจัยจะเป็นผู้ดำเนินการเก็บแบบสอบถามจากกล่องรับแบบสอบถามด้วยตนเอง

5. การวิเคราะห์ข้อมูล

ข้อมูลที่ได้จากแบบสอบถามนำมาตรวจสอบความครบถ้วนสมบูรณ์และนำไปวิเคราะห์ข้อมูลโดยโปรแกรมสำเร็จรูป สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ ดังนี้

ตอนที่ 1 ข้อมูลลักษณะทางประชากรของนักเรียนไทย นำเสนอการวิเคราะห์ด้วยการแจกแจงความถี่ร้อยละ ค่าเฉลี่ย และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน ในรูปแบบตารางและบรรยายประกอบ

ตอนที่ 2 การวิเคราะห์การรู้วัฒนธรรมจีนของนักเรียนไทย นำเสนอโดยการแจกแจงความถี่ ร้อยละ ค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานโดยมีเกณฑ์การแปลความหมายของค่าเฉลี่ย ดังนี้

ค่าเฉลี่ย 4.21-5.00 หมายความว่า มีการรู้วัฒนธรรมจีนมากที่สุด

ค่าเฉลี่ย 3.41-4.20 หมายความว่า มีการรู้วัฒนธรรมจีนมาก

ค่าเฉลี่ย 2.61-3.40 หมายความว่า มีการรู้วัฒนธรรมจีนปานกลาง

ค่าเฉลี่ย 1.81-2.60 หมายความว่า มีการรู้วัฒนธรรมจีนน้อย

ค่าเฉลี่ย 1.00-1.80 หมายความว่า มีการรู้วัฒนธรรมจีนน้อยที่สุด

ตอนที่ 3 การวิเคราะห์หมโนทัศน์ที่คลาดเคลื่อนทางวัฒนธรรมจีนของนักเรียนไทย นำเสนอโดยการแจกแจงความถี่ ร้อยละ การให้คะแนนคำตอบถ้านักเรียนตอบถูกจะให้ 1 คะแนน ถ้าตอบผิดหรือไม่ทราบให้ 0 คะแนน โดยมีเกณฑ์ในการแปลผลคะแนนแบ่งออกเป็น 3 ระดับ พิจารณาตามเกณฑ์ของ Anderson (2001 : 67-68) ดังนี้

คะแนนร้อยละ 80 ขึ้นไป หมายความว่า มีหมโนทัศน์ที่คลาดเคลื่อนทางวัฒนธรรมจีนของนักเรียนไทยในระดับต่ำ

คะแนนอยู่ในช่วงร้อยละ 60-79.99 คะแนน หมายความว่า มีหมโนทัศน์ที่คลาดเคลื่อนทางวัฒนธรรมจีนของนักเรียนไทยในระดับปานกลาง

คะแนนอยู่ในช่วงน้อยกว่าร้อยละ 60 คะแนน หมายความว่า มีหมโนทัศน์ที่คลาดเคลื่อนทางวัฒนธรรมจีนของนักเรียนไทยในระดับสูง

ตอนที่ 4 ความคิดเห็นเกี่ยวกับแนวทางการจัดการเรียนการสอนทางวัฒนธรรมจีนในโรงเรียนไทย เป็นคำถามปลายเปิด นำเสนอด้วยการบรรยายสรุปผลจากการวิเคราะห์เนื้อหาและการแจกแจงความถี่

ผลการวิจัย

1. ข้อมูลสถานภาพทั่วไปของผู้ตอบแบบสอบถามพบว่ากลุ่มตัวอย่างเป็นเพศหญิงมากกว่าเพศชาย (ร้อยละ 55.7 และ 44.3 ตามลำดับ) ส่วนใหญ่มีอายุ 17 ปี (ร้อยละ 59.1) เมื่อสอบถามเกี่ยวกับการสืบเชื้อสายจีนของนักเรียนพบว่ามากกว่าครึ่งหนึ่งตอบว่าครอบครัวตนมีเชื้อสายจีน (ร้อยละ 59.1)

2. การรู้วัฒนธรรมจีนของนักเรียนไทย พบว่า การรู้เกี่ยวกับวัฒนธรรมจีนของนักเรียนโดยรวมอยู่ในระดับปานกลาง (ค่าเฉลี่ย 3.11 ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน 0.62) เมื่อพิจารณาในแต่ละด้าน พบว่า ด้านที่มีค่าเฉลี่ยสูงสุด คือ ด้านอาหารของชาวจีน รองลงมา คือ ด้านมารยาทของชาวจีน (ค่าเฉลี่ย 3.91 และ 3.58 ตามลำดับ) ส่วนด้านที่มีค่าเฉลี่ยต่ำสุด คือ ด้านความเชื่อของชาวจีน (ค่าเฉลี่ย 2.61)

ตารางที่ 1 ค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของการรู้วัฒนธรรมจีนของนักเรียน
จำแนกตามรายด้าน (n=88)

การรู้วัฒนธรรมจีน	ค่าเฉลี่ย	ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน	การแปลผล
1. ด้านเทศกาลของชาวจีน	2.35	0.78	น้อย
2. ด้านความเชื่อของชาวจีน	2.61	1.04	ปานกลาง
3. ด้านเทพเจ้าของชาวจีน	3.10	0.90	ปานกลาง
4. ด้านมารยาทของชาวจีน	3.58	0.83	มาก
5. ด้านอาหารของชาวจีน	3.91	0.73	มาก
โดยรวม	3.11	0.62	ปานกลาง

3.มโนทัศน์ทางวัฒนธรรมจีนของนักเรียนไทยมโนทัศน์ที่คลาดเคลื่อนทางวัฒนธรรมจีนของนักเรียนโดยรวมส่วนใหญ่อยู่ในระดับสูง (ร้อยละ 80.68)

ตาราง 2 มโนทัศน์ที่คลาดเคลื่อนทางวัฒนธรรมจีนของนักเรียนโดยรวม (n=88)

ระดับมโนทัศน์ที่คลาดเคลื่อน	จำนวน	ร้อยละ
สูง (0 - 14 คะแนน)	71	80.68
ปานกลาง (15 - 19 คะแนน)	17	19.32
ค่าเฉลี่ย = 10.14 คะแนน ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน = 4.35 คะแนน		
ค่าต่ำสุด = 2 คะแนน ค่าสูงสุด = 19 คะแนน		

โดยมีผลการวิเคราะห์มโนทัศน์ทางวัฒนธรรมจีนของนักเรียนประกอบด้วย 3 ส่วน
ดังนี้

3.1 มโนทัศน์ที่ถูกต้องทางวัฒนธรรมจีนของนักเรียนไทย พบว่านักเรียนมีมโนทัศน์ที่ถูกต้องทางวัฒนธรรมจีนเฉลี่ย 33.6 คน (ร้อยละ 36.1) เมื่อพิจารณารายด้าน พบว่าด้านที่มีมโนทัศน์ที่ถูกต้องเฉลี่ยสูงสุด คือ ด้านเทพเจ้าชาวจีน รองลงมา คือ ด้านมารยาทของชาวจีน (ร้อยละ 42.9 และ 40.7 ตามลำดับ) และเมื่อพิจารณารายด้านพบว่า นักเรียนมีมโนทัศน์ที่ถูกต้องทางวัฒนธรรมจีนในแต่ละด้านมากที่สุด ได้แก่ เทศกาลไหว้พระจันทร์หยกเรือ ซาลาเปาการค้ำน้ำและเทพเจ้ากวนอิม

3.2 มโนทัศน์ที่คลาดเคลื่อนทางวัฒนธรรมจีนของนักเรียนไทย พบว่านักเรียนมีมโนทัศน์ที่คลาดเคลื่อนทางวัฒนธรรมจีนเฉลี่ย 23.8 คน (ร้อยละ 23.8) เมื่อพิจารณารายด้าน พบว่า ด้านที่มีคะแนนมโนทัศน์ที่คลาดเคลื่อนเฉลี่ยสูงสุด คือ ด้านอาหารของชาวจีน รองลงมา คือ ด้านมารยาทของชาวจีน (ร้อยละ 35.7 และ 32.7 คะแนนตามลำดับ) เมื่อพิจารณารายด้านพบว่า นักเรียนมีมโนทัศน์ที่คลาดเคลื่อนทางวัฒนธรรมจีนในแต่ละด้านมากที่สุด ได้แก่ เทศกาลชิงหมิง น้ำตาลทรายแดง ขงโหวปิง การดื่มอวยพร และเทพเจ้านาจา

3.3 มโนทัศน์ที่สืบทอดทางวัฒนธรรมจีนของนักเรียน นักเรียนมีมโนทัศน์ที่สืบทอดทางวัฒนธรรมจีนเฉลี่ย 30.7 คน (ร้อยละ 29.2) เมื่อพิจารณารายด้าน พบว่า ด้านที่มีคะแนนมโนทัศน์ที่สืบทอดเฉลี่ยสูงสุด คือ ด้านเทศกาลของชาวจีน รองลงมา คือ ด้านความเชื่อของชาวจีน (ร้อยละ 43.9 และ 42.5 คะแนนตามลำดับ) และเมื่อพิจารณารายด้านพบว่า นักเรียนมีมโนทัศน์ที่สืบทอดทางวัฒนธรรมจีนในแต่ละด้านมากที่สุด ได้แก่ เทศกาลชุกฮว ยี่ซิ่ง น้ำตาลทรายแดง ฮะเก๋าการรับของ และเทพเจ้าแห่งเจีย

4. แนวทางในการจัดการเรียนการสอนวัฒนธรรมจีนของนักเรียนไทย

4.1 ด้านหลักสูตร นักเรียนคิดว่าควรจัดให้การเรียนภาษาจีนเป็นวิชาบังคับ เช่นเดียวกับภาษาอังกฤษ (จำนวน 16 คน)

4.2 ด้านบุคลากร โรงเรียนควรจัดให้มีครูผู้สอนชาวจีนเพิ่มขึ้น เพื่อช่วยในการสอนเกี่ยวกับวัฒนธรรมจีนให้นักเรียนได้รู้จักและเข้าใจมากยิ่งขึ้น (จำนวน 10 คน)

4.3 ด้านวิธีการสอน นักเรียนคิดว่าควรสอนให้นักเรียนมีทักษะการฟังและการพูดที่ดี ก่อนการสอนเขียนและอ่านภาษาจีน (จำนวน 12 คน) และคิดว่าโรงเรียนควรจัดให้มีการความรู้ทางภาษาจีนด้วยการสอนแบบสอดแทรกกิจกรรม เช่น ดูหนัง สารคดี ทัศนศึกษาตามสถานที่ท่องเที่ยวต่างๆ เพื่อให้นักเรียนได้รู้และเข้าใจวัฒนธรรมจีนมากยิ่งขึ้น (จำนวน 7 คน)

อภิปรายผลการวิจัย

1. การรู้วัฒนธรรมจีน พบว่า นักเรียนมีการรู้ด้านอาหารของชาวจีนอยู่ในระดับมาก และมีค่าเฉลี่ยสูงสุด การที่นักเรียนมีการรู้ด้านอาหารจีนอย่างมาก เห็นได้จากประเทศไทยนั้นมีชาวจีนอพยพมาตั้งรกรากอยู่อาศัยเป็นจำนวนมากและกระจายอยู่ทั่วทุกภูมิภาค แต่พวกเขาไม่ได้อพยพมาแต่เพียงร่างกายเท่านั้น ยังนำเอาเอกลักษณ์ติดตัวมาด้วย (Cholpilaiponk, 2002 : 2) โดยเฉพาะในด้านอาหารจีนที่สามารถแทรกซึมเข้ามาในวิถี

การดำรงชีวิตของคนไทย อีกทั้งยังได้รับความนิยมแพร่หลายมาตั้งแต่อดีตจวบจนทุกวันนี้ สำหรับด้านมารยาทของชาวจีน พบว่า นักเรียนมีการรู้อยู่ในระดับมากเช่นเดียวกัน ผู้วิจัย เห็นว่าการรู้ในเรื่องมารยาทของชาวจีนของนักเรียน ส่วนหนึ่งมาจากการบริโภคละคร โทรทัศน์จีนของคนไทยที่มีมาช้านานจนถึงปัจจุบันนี้ ด้วยการถ่ายทอดส่งผ่านทางภาพและเสียงของตัวละครไปยังผู้รับชมละครโทรทัศน์ในเรื่องราวต่างๆ เกี่ยวกับรูปแบบการดำเนิน ชีวิตของผู้คน กระบวนการทางสังคม รวมถึงค่านิยมทางวัฒนธรรม (Thanomjittra, 2015 : 1) เมื่อนักเรียนเมื่อได้รับชมละครจึงรู้และเข้าใจในวัฒนธรรมจีนตามไปด้วย

2. การศึกษามโนทัศน์ทางวัฒนธรรมจีนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียน สาธิตมหาวิทยาลัยเชียงใหม่ จังหวัดเชียงใหม่ พบว่า แม้ว่านักเรียนจะมีการรับรู้วัฒนธรรมจีน อยู่ในระดับปานกลาง แต่ยังคงพบว่านักเรียนมีมโนทัศน์ที่คลาดเคลื่อนทางวัฒนธรรมจีนอยู่ มาก เนื่องจากประเทศไทยเป็นหนึ่งในประเทศที่ยังคงประสบปัญหาทางการสอนภาษาจีน ครูส่วนใหญ่ยังคงยึดรูปแบบการเรียนการสอนของคนไทยมาใช้สอนคนไทย โดยมองข้าม วัฒนธรรมการเรียนการสอนแบบเจ้าของภาษา รวมถึงนักเรียนเองที่มีความเคยชินหรือ คุ่นเคยกับวัฒนธรรมการเรียนที่สอนแบบสบายๆ จึงทำให้ประสิทธิภาพการเรียนภาษาจีน รวมถึงการรู้วัฒนธรรมจีนยังไม่สัมฤทธิ์ผลเท่าที่ควร (Noysuwan & Peng, 2013 : 384) แต่ การเกิดมโนทัศน์คลาดเคลื่อนทางวัฒนธรรมจีนนี้ ไม่ใช่สาเหตุมาจากประสบการณ์ใน โรงเรียนเพียงอย่างเดียว แต่เกิดจากคำอธิบายของผู้ใหญ่ที่ขาดความเข้าใจมโนทัศน์ในเรื่อง ดังกล่าวอย่างตีพอ นักเรียนจึงเกิดความเข้าใจผิด รวมถึงตัวนักเรียนเองที่ยังคงมีความคิดหรือ ความเข้าใจในเรื่องของวัฒนธรรมจีนที่ผิดไปจากความจริงอย่างมาก ซึ่งอาจมาจาก ประสบการณ์ที่มีอยู่ในเรื่องวัฒนธรรมจีนที่ไม่มีความชัดเจน รู้จริง รวมถึงไม่ได้เข้าใจอย่าง ถูกต้องในแต่ละบุคคล

2.1 นักเรียนมีมโนทัศน์ที่ถูกต้องทางวัฒนธรรมจีนในแต่ละด้านมากที่สุด ได้แก่ เทศกาลไหว้พระจันทร์หยกเรือชาลาเปาการค่านับและเทพเจ้ากวนอิมตามความเห็น ของผู้วิจัยตั้งข้อสังเกตว่าสิ่งที่นักเรียนมีมโนทัศน์ดังกล่าวอย่างถูกต้องมากที่สุด เนื่องจาก สิ่งเหล่านั้นเป็นสิ่งที่อยู่คู่มากับวิถีชีวิต การดำเนินชีวิตประจำวันของคนไทยมาโดยตลอด สอดคล้องกับ Changmuenwai (1992 : 50-51) ระบุไว้ว่าการที่บุคคลจะเกิดมโนทัศน์ใน เรื่องใดเรื่องหนึ่งก็ต่อเมื่อ บุคคลนั้นจะต้องมีประสบการณ์ในการเรียนรู้ ความจริง หลักการ และสรุปรวมของเรื่องนั้นๆ มาแล้ว

2.2 มโนทัศน์ที่ตลาดเคลื่อนทางวัฒนธรรมจีนที่นักเรียนมีในแต่ละด้านมากที่สุด ได้แก่ เทศกาลชิงหมิง น้ำตาลทรายแดง ชงโหวปิง การดื่มอวยพร และเทพเจ้านาจา ทั้งนี้ สาเหตุของการเกิดมโนทัศน์ที่ตลาดเคลื่อนส่วนหนึ่งมาจากนักเรียนมีมโนทัศน์ที่ต้องพึ่งพิงบางส่วนและสัมผัสประสบการณ์จากการประยุกต์ใช้มโนทัศน์ที่ไม่สมบูรณ์ จนเป็นความเคยชินจนเข้าใจว่ามโนทัศน์ที่ตนเองมีเป็นมโนทัศน์ที่ต้องแล้ว มาผนวกกับข้อมูลที่มาจากสัญชาตญาณเพียงอย่างเดียวหรือการให้เหตุผลอย่างผิดพลาดนั้นทำให้เกิดความเข้าใจผิดขึ้นได้ (Wylie & Ciofalo, 2008 : 1) จากงานวิจัยในประเทศจีนพบว่า ในการเรียนการสอนภาษาต่างประเทศของแต่ละโรงเรียน นักเรียนจะมีความเข้าใจในวัฒนธรรมแตกต่างกัน ย่อมขึ้นอยู่กับความรู้ของครูผู้สอนว่ามีการตลาดเคลื่อนหรือเข้าใจผิดมากน้อยเพียงใด (Xiao & Xiao, 2013 : 50) นอกจากนี้ในแง่ของการประเมินผลของครูก็มีส่วนเกี่ยวข้องกับการเกิดมโนทัศน์ที่ตลาดเคลื่อนเช่นกัน จากงานวิจัยของ Mekanong (2011 : 6-7) ชี้ให้เห็นว่าในการจัดการเรียนการสอน ครูมักเน้นการสอนโดยการให้ความรู้เชิงขั้นตอนหรือกระบวนการ แต่ในการสอนมโนทัศน์นั้นมีน้อยมาก ประกอบกับการเรียนการสอนด้วยเวลาที่มืออย่างจำกัด จนทำให้ครูไม่มีโอกาสได้เน้นย้ำเกี่ยวกับมโนทัศน์ที่ต้องให้แก่แก่นักเรียน

2.3 มโนทัศน์ที่สูญหายทางวัฒนธรรมจีนที่นักเรียนมีในแต่ละด้านมากที่สุด ได้แก่ เทศกาลชุกฮวยฮั้ง น้ำตาลทรายแดง ฮะเก๋าการรับของ และเทพเจ้าแห่งเจีย เห็นได้ว่าการที่นักเรียนขาดความรู้หรือไม่รู้เรื่องของวัฒนธรรมจีน ส่วนหนึ่งมีสาเหตุมาจากสังคมไทยในปัจจุบันมุ่งเน้นให้นักเรียนเรียนรู้วัฒนธรรมของประเทศเอง เพื่อที่จะสามารถอยู่ร่วมกันกับผู้อื่นในสังคมไทยได้ แต่ยังขาดการเรียนรู้ข้ามวัฒนธรรม รวมถึงการจัดการเรียนการสอนรายวิชาภาษาจีนของสถานศึกษาในประเทศไทยมักมุ่งเน้นให้นักเรียนเรียนภาษาจีน เพื่อนำภาษาจีนไปใช้ในการสื่อสารในชีวิตประจำวันหรือการติดต่อสื่อสารได้อย่างถูกต้อง แต่ยังขาดการชี้แนะให้นักเรียนเห็นถึงความสำคัญของการเรียนรู้วัฒนธรรมจีน ซึ่งแท้จริงแล้วภาษากับวัฒนธรรมนั้นมีความใกล้ชิดกันและยากที่จะแยกออกจากกัน (Singnoi, 2011 : 2) สอดคล้องกับ Li (2013 : 42-43) ที่เห็นว่าการเรียนภาษาเพื่อใช้ในการสื่อสารจะดี ได้ผล หรือมีประสิทธิภาพเพียงใดย่อมขึ้นอยู่กับความรู้และเข้าใจในวัฒนธรรมด้วย หากนักเรียนเข้าใจวัฒนธรรมก็จะสามารถปฏิบัติตัวรวมถึงเลือกใช้คำพูดได้อย่างเหมาะสมกับสถานการณ์ต่างๆ ที่แตกต่างกันออกไปสอดคล้องกับงานวิจัยของ Yang, Gao & Ren (2014 : 97) พบว่าสาเหตุของการเกิดมโนทัศน์ที่สูญหายทางวัฒนธรรมต่างประเทศ ได้แก่ 1) ในการ

จัดการเรียนการสอนครูมักจะไม่ให้ความสำคัญกับการสอนเกี่ยวกับวัฒนธรรม 2) นักเรียนเกิดความเชื่อว่าวัฒนธรรมต่างประเทศจะไม่ได้ถูกนำมาใช้ในการดำเนินชีวิต และ 3) โรงเรียนมักให้ความสำคัญกับการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศมากกว่า วัฒนธรรมจึงถูกทอดทิ้งหรือละเลยการให้ความสำคัญไป

3. แนวทางในการจัดการเรียนการสอนวัฒนธรรมจีนนักเรียนได้เสนอความคิดเห็นดังนี้

3.1 ด้านหลักสูตรนักเรียนต้องการให้ภาษาจีนถูกบรรจุเป็นวิชาเรียนภาคบังคับเช่นเดียวกับภาษาอังกฤษ ส่วนหนึ่งมาจากบทบาทของสาธารณรัฐประชาชนจีนในเวทีโลกที่มีผู้คนชาวจีนกระจายตัวในประเทศต่างๆ ทำให้มีความจำเป็นในการใช้ภาษาจีนในการสื่อสารอย่างแพร่หลาย นักเรียนจึงเห็นความสำคัญของการรู้ภาษาจีน

3.2 ด้านบุคลากรนักเรียนต้องการให้มีการจัดจ้างครูผู้สอนชาวจีนเพิ่ม เพื่อมาช่วยในการสอนเกี่ยวกับวัฒนธรรมจีน แต่ครูผู้สอนชาวจีน ซึ่งส่วนใหญ่เป็นครูอาสาสมัครที่กระทรวงศึกษาธิการจัดส่งให้กับกระทรวงศึกษาธิการไทย โดยที่มีกำหนดระยะเวลาการสอนประมาณ 1 ปี จึงทำให้การวางแผน/ จัดสรรครูผู้สอนชาวจีนเป็นไปอย่างไม่เป็นระบบ ทั้งยังขาดความต่อเนื่องในการสอน ส่งผลให้สภาพการเรียนการสอนอาจไม่สัมฤทธิ์ผลเท่าที่ควร

3.3 ด้านวิธีการสอนนักเรียนเล็งเห็นความสำคัญของการเรียนรู้ภาษาจีนด้วยความต้องการให้ตนเองมีทักษะการฟังและการพูดที่ดีก่อนมีการเขียนและอ่าน หากว่าสามารถพัฒนาทักษะการฟังและพูดได้อย่างมีประสิทธิภาพแล้ว ทักษะอื่นๆย่อมได้รับการพัฒนาตามมา อย่างไรก็ตามทักษะการอ่านและเขียนก็เป็นสิ่งที่ละเลยไม่ได้ควรมีการเรียนรู้ควบคู่ไปด้วย เมื่อมีโอกาสมناسبة รวมถึงเสนอว่าควรมีการสอดแทรกกิจกรรมระหว่างการเรียนการสอน เช่น ดูหนัง สารคดี ทัศนศึกษาตามสถานที่ท่องเที่ยวต่างๆ เพราะการจัดทัศนศึกษาเป็นกิจกรรมการเรียนรู้อย่างหนึ่ง ที่มาจากแหล่งความรู้นอกห้องเรียน ที่ช่วยให้นักเรียนได้เกิดการเรียนรู้และเข้าใจเรื่องวัฒนธรรมจีนได้อย่างลึกซึ้งมากขึ้น

ข้อเสนอแนะ

1. ข้อเสนอแนะในการนำผลวิจัยไปใช้

1.1 นักเรียนควรได้รับการเพิ่มพูนความรู้เกี่ยวกับวัฒนธรรมจีนให้มากขึ้น ด้วยการ
ใช้สื่อการเรียนการสอนทางอิเล็กทรอนิกส์เพื่อให้เห็นภาพชัดเจนยิ่งขึ้น การจัดกิจกรรม
ภายในโรงเรียน หรือการพาไปทัศนศึกษาเพื่อให้นักเรียนได้เกิดการเรียนรู้สิ่งใหม่ๆ เป็นต้น

1.2 ครูสามารถนำลักษณะของข้อผิดพลาดทางวัฒนธรรมจีนจากผลการศึกษาในครั้งนี้
ไปประยุกต์ใช้เป็นข้อมูลสำหรับการจัดการเรียนการสอน เพื่อเน้นย้ำให้นักเรียนเกิดความ
เข้าใจ เพื่อเป็นการป้องกันการเกิดมโนทัศน์หรือข้อผิดพลาดของนักเรียนให้ลดลง

2. ข้อเสนอสำหรับการวิจัยครั้งต่อไป

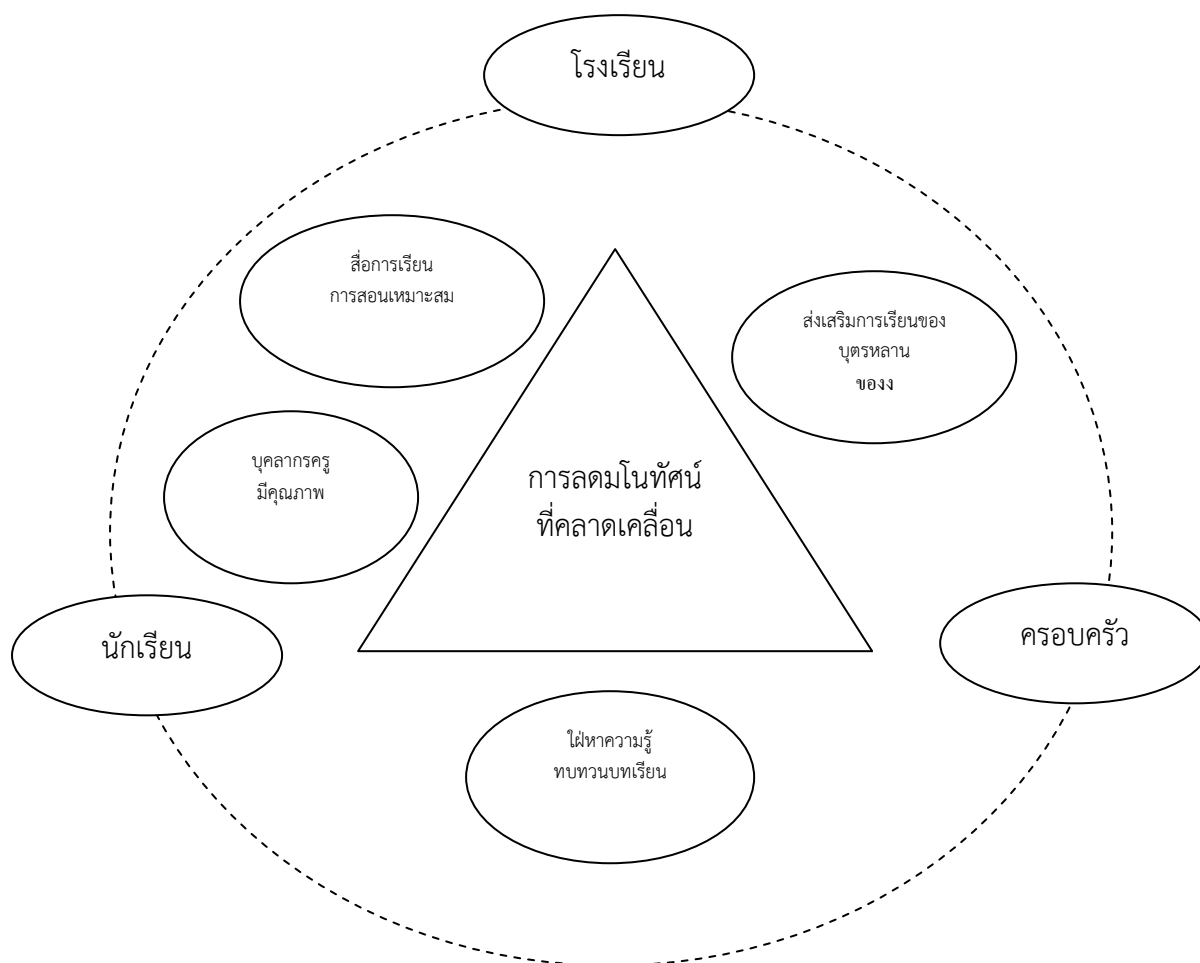
2.1 ควรต่อยอดงานวิจัยครั้งนี้ โดยการศึกษาเกี่ยวกับการเกิดมโนทัศน์ที่
คลาดเคลื่อนทางวัฒนธรรมจีน จากนักเรียนในระดับชั้นหรือสถานศึกษาอื่น

2.2 ควรมีการวิจัยหรือสอบถามนักเรียนเกี่ยวกับสภาพ ปัญหาในการจัดการเรียน
การสอนวัฒนธรรมจีน

2.3 ควรวิจัยเกี่ยวกับปัจจัยที่ช่วยในการส่งเสริมให้เกิดการรับรู้และเข้าใจใน
วัฒนธรรมจีนให้มากขึ้น

องค์ความรู้ใหม่

การวิจัยมโนทัศน์ที่คลาดเคลื่อนทางวัฒนธรรมจีนของนักเรียนไทย เกิดองค์ความรู้
ใหม่สู่การลดมโนทัศน์ที่คลาดเคลื่อนและการพัฒนาการเรียนการสอนเกี่ยวกับวัฒนธรรมจีน
ของนักเรียนไทย ซึ่งพบว่านักเรียนควรได้รับการเพิ่มพูนความรู้ทางวัฒนธรรมจีน จากทั้ง 3
กลุ่มที่เกี่ยวข้อง คือ โรงเรียน ครอบครัว และนักเรียน กล่าวคือ โรงเรียนควรมีการใช้สื่อการ
เรียนการสอนอย่างเหมาะสมและบุคลากรครูต้องมีคุณภาพ ครอบครัวควรมีส่วนช่วยในการ
ส่งเสริมการเรียนรู้ของบุตรหลาน และนักเรียนเองก็ควรเฝ้าหาความรู้เพิ่มเติมและทบทวน
บทเรียนอย่างสม่ำเสมอ ซึ่งจะช่วยให้ นักเรียนได้เกิดการเรียนรู้และเข้าใจเรื่องวัฒนธรรมจีน
ได้อย่างลึกซึ้งมากขึ้น ดังนี้

References

- Manomaivibool, P. (2011). Chinese Communities in Thailand: Variety of Chinese Dialects. *The Journal of the Royal Institute of Thailand*, 36(4), 540-552.
- Suksamran, S. (1986). *Religious beliefs and rituals of Chinese community*. Bangkok: Chulalongkorn University Press.
- Maytheekriengkai, C. (2016). *The Transmission of Chinese Tradition to Cheesiness in Tarad Ban-Mai Community Chachoengsao* (Master's thesis). Chonburi : Burapha University.

- Suwanjinda, P. & Renliang, L. (2016). *The Cultural Adaption of Chinese-Thai: Case Study of Chinese-Thai at Chinatown Area*. Proceeding in Social Development Administration and Management Strategy, 323-335.
- Chinese Studies Center.(2008). *Thailand-China Cooperation in Chinese Language Teaching in Thailand*. Bangkok: Institute of Asian Studies Chulalongkorn University.
- Wisedjinda, J., & Chitradub, S. (2018). Guidelines for Chinese Instruction in Upper Secondary Schools. *Veidian E-Journal, Silpakorn University*, 11(2), 445-455. Retrieved May 10, 2018, from <https://tcithaijo.org/index.php/Veridian-E-Journal/article/view/138823>
- Chalermchai, U. (2010). *The Promotion of Chinese Language*. Retrieved May 12, 2018, from : <http://www.moe.go.th/moe/th/news/detail.php?NewsID=14859&Key=h> otnews
- Office of Chiang Mai University Demonstration School. (2016). *History of School*. Retrieved June 1, 2018, from: http://www.satitcmu.ac.th/?option=mod_main
- Li, J. M. (2013). *Chinese Culture Perception of PratomSuksa 6 Students, Suandok Sankamphang School, Chiang Mai Province* (Master's thesis).Chiang Mai University. Chiang Mai.
- Anderson, W. (2001). *A taxonomy for learning, teaching and assessing: A revision of Bloom's taxonomy of educational objectives*. Longman, New York. 67-68.
- Cholpilaiponk, E. (2002). *Communication for Cultural Transmission of Chinese People in China Tow* (Master's thesis). Chulalongkorn University. Bangkok.
- Thanomjitra, V. (2015). *The Relationship between Thai Television Drama Exposure with Cultural Values and Lifestyle of Laotians in Vientiane* (Master's thesis). Thammasat University. Pathumthani.
- Noysuwan, T., & Peng, B. (2013). A Comparison of Chinese Teaching with and without Chinese Culture. The 4th Hatyai National and International Conference, 383-388.
- Changmuenwai, G. (1992). *An Analysis of Misconceptions in Physics of MathayomSuksa Four Students, Bangkok Metropolis* (Master's thesis). Chulalongkorn University. Bangkok.
- Wylie, E. C. & Ciofalo, J. F. (2008). *Supporting teachers' use of individual diagnostic items*. Retrieved October 22, 2018, from <http://www.tcrecord.org/content.asp?contentid=15363>
- Xiao, L. F. & Xiao, D. (2013). Chinese English learner's cognitive understanding of foreign cultures and attitudes. *The Journal of Liberal Arts of Cruchantong University*, 34(5). 40-52.
- Makanong, U. (2011). *Mathematics Process and Skill Test*. Bangkok: Chulalongkorn University Press.

- Singnoi, U. (2011). International Characteristics and Identity of Language and Culture: Facilities and Obstacles in Touching Language. *Journal of Humanities, Naresuan University*, 2(2), 1-15.
- Yang S., Gao Y. & Ren, S. (2014). Study on the Reasons for the Lack of Mother Tongue Culture in College English Education and the Way of its Regaining. *The Journal of China University of Mining and Technology*, 1(2), 89-100.